

[Jørgen Estrup]

punkter, hvor vi ikke har noget at indvende imod, at positivlisten bliver udvidet i forhold til det eksisterende. Det gælder først og fremmest sådan noget som tagreparationer, som der kan være god fornuft i at tage med ind på positivlisten. Men der er ingen tvivl om, at positivlisten ikke skal udvandes til en generel til-ladelse til hvad som helst. Det er ikke i vores interesse, og det er heller ikke det, der indgår i den aftale, der nu er indgået.

Afslutningsvis synes jeg, der er grund til at pege på, at vi med denne ordning får lagt fast, både at der skal gøres noget for beskæftigelsen på boligområdet, og at der skal skaffes de nød-vendige arbejdspladser og sikres en bedre ved-ligeholdsstandard. Men det er samtidig så-dan, at ikke hvad som helst bliver tilladt.

Jeg tror, at man ved at få en permanent lov-givning – det kan man selvfølgelig sætte spørg-målstegn ved – får en højere grad af mulighed for at planlægge på dette område, og det synes jeg egentlig ikke er nogen dårlig ting. Jeg tror ikke, at en tilskudslovgivning, der bliver ophæ-vet det ene øjeblik og sat i gang igen det næste øjeblik, er en god ting for boligmarkedet. Jeg tror i og for sig, der er megen fornuft i, at man kan planlægge dette over en længere årrække.

Og lad mig så blot til sidst sige til fru Lis Noer Holmberg, at det er rigtigt, når CD har forudsat, at vi ikke ønsker at være med i stu-diekredsen om fradragsordningen. Vi mener sådan set ikke, det giver mening, når man har lagt sig fast på en tilskudsordning.

Boligministeren (Svend Erik Hovmand):

Må jeg allerførst sige tak for en overvejende meget positiv modtagelse af lovforslaget. Jeg er glad for den tilslutning, forslaget har fået, og jeg håber, at vi meget hurtigt kan få sagen be-handlet i udvalget.

Der er jo stillet en række spørgsmål, og dem vil vi selvfølgelig se på under udvalgsbehand-lingen.

Så har der været en diskussion, som jeg ikke skal gå dybere ind i, et spørgsmål om fradrag kontra tilskud. Alle ved jo, at det har været og fortsat er et ønske at få en fradragsordning frem for en tilskudsordning. Det var det også, da vi fik den nuværende tilskudsordning ind-ført, og jeg glæder mig over, at Socialdemokra-tiet ligesom en række andre partier er parat til at drøfte det spørgsmål til januar.

Nej, det, jeg hellere vil beskæftige mig med, er SF's modstand. Den forstår jeg simpelt hen ikke. Det er klart, at man kan diskutere fradrag og tilskud, og man kan diskutere positivliste osv., og det gjorde vi også i juni 1991, da vi fik den nuværende ordning. Men det, man ikke kan diskutere, er, at det, der blev gennemført i juni 1991, var det eneste, der kunne samle flertal her i Folketinget – ligesom det, der gennem-føres nu, er det, der kan samle et flertal. Og det, man heller ikke kan diskutere, er, at den ordning, der blev indført i juni måned 1991, faktisk havde en ganske kraftig effekt, en ef-fekt, som svarede ganske nøje til, hvad man forventede den skulle have.

Jeg vil gerne sige til SF's ordfører, hr. Pelle Voigt, at det er dog interessant at konstatere, at Socialistisk Folkeparti, som ellers taler meget om behovet for beskæftigelsesaktiviteter, her siger nej til måske den største ordning, der er indført i nyere tid, den ordning, som har givet anledning til mindst kritik, og som har sat tomme hænder i arbejde med rigtigt arbejde, fornuftigt arbejde – uden større valutaforbrug i øvrigt. Den ordning siger SF nej til. Det forstår jeg simpelt hen ikke.

Masser af de ledige bygningshåndværkere, som vi her taler om, går rundt i områder, hvor husene trænger til vedligeholdelse, forbedring. Her har vi så en ordning, som virker helt efter hensigten, hvor tallene viser os, at det går til fornuftige formål, og hvor beskæftigelseseffek-ten efter branchens egen opfattelse er lige præ-cis, hvad vi havde forventet. Alligevel siger SF nej. Det forstår jeg ikke.

Jeg skal derudover ikke gøre ret mange be-mærkninger i øvrigt. Det er klart, at man kun-ne sige mange ting om ideologi og holdninger, og jeg tror ikke, der er grund til at lægge skjul på de holdninger, som jeg og mit parti og rege-ringen har haft i disse forhandlinger og også i spørgsmålet om et frit boligmarked. Hele den-ne diskussion behøver vi i og for sig ikke gøre voldsomt meget ud af.

Det, der er afgørende, er: Har vi viljen til at bøje af imod hinanden af hensyn til de boliger, der er så forsømte, som tilfældet er, til den bo-ligstandard, som vi alle ønsker forbedret, af hensyn til den beskæftigelsessituation, som vi befinder os i?

Vi ved, der er et behov for det. Vi ved, der er masser af ledige, og vi ved, at ordningen virker.